

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 76. Vtrum omnes, & soli homines, an etiam Angeli possint esse ministri
Sacramentorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

sa principalis: instrumentum autem coniunctum est principalis instrumentis separatis, ut explicatum est quæst. 69. ideo Christus ut homo, & secundum humanitatem est principalis minister sacramentorum, & habet potestatem excellentiorem, quam ministri Ecclesiæ ideoque Christus dicitur habere in sacramenta potestatem excellentiæ. Hæc potestas excellentiæ, ut docet S. Thomas hoc art. 3. consistit in quatuor. Primo in eo, quod sacramenta habent virtutem sanctificandi, non solum meritorie, sed etiam efficienter à passione, & meritis Christi, ut explicatum est quæst. 69. Secundo consistit in eo, quod sacramenta sanctificantur in nomine Christi, ac proinde ministri Ecclesiæ debent sacramenta conferre nomine Christi, quem proposuit Deus propitiationem per fidem in sanguine ipsius, ut dicitur cap. 3. epist. ad Rom. Tertio consistit in eo, ut Christus potuerit instituire sacramenta, determinando eorum materias, & formas, & dando ijs virtutem sanctificandi. Quarto demum consistit in eo, ut Christus potuerit etiam sine sacramentis gratiam conferre, & peccata remittere, sicut legitur in Evangelio multis sine sacramentis peccata remisisse.

3. Potestatem autoritatis, quam Christus habuit ut Deus, non potuit communicare ulli puræ creaturæ; potestatem autem excellentiæ, quam habuit ut homo (verba sunt S. Thomæ art. 4. in corpore) potuit ministris communicare, dando scilicet eis tantam gratiæ plenitudinem, ut eorum meritum operetur ad sacramentorum effectum, & ut ad inuocationem nominum ipsorum sanctificaretur sacramenta, & ut ipsi possent sacramenta instituire, & sine ritu sacramentorum effectum sacramentorum conferre solo imperio. Potest enim instrumentum animarum, quanto fuerit fortius, tanto magis virtutem suam instrumento separato tribuere, ut manus baculo. Addit S. Thomas hoc art. 4. in respons. ad 1. quod Christus noluit Apostolis, vel alijs communicare hanc potestatem excellentiæ instituenti sacramenta, ne fideles in puris hominibus ponerent spem salutis & ne darentur diuersa sacramenta à diuersis hominibus instituta, ex quibus diuisio oriretur in Ecclesia, sicut orta est apud illos, qui 1. ad Corinth. 1. dicebant: ego sum Pauli, ego Apollo, ego autem Cepha. De facto igitur solus Christus habet potestatem instituendi sacramenta, & solus omnia sacramenta instituit, ut docet florentinum in instructione ad Armenos, & Trident. sess. 7. can. 1. & desumitur ex Apostolo 1. ad Corinth. 4. sic nos existimet homo, ut dispensatores mysteriorum, dispensatores utique, non institutores mysteriorum, seu sacramentorum.

4. Ad argumentum in contrarium respondeo illos authores errasse, & eorum opiniones damnatas fuisse à Tridentino, sess. 7. cap. 1. desinente omnia sacramenta instituta fuisse à Christo.

QVÆSTIO LXXVI.

Virum omnes, & soli homines, an etiam Angeli possint esse ministri Sacramentorum?

S. Tho. quæst. 64. art. 7.

1. Videntur etiam Angeli posse valide ministrare sacramenta: primo quia narrantur aliquando ministrasse, & aliquos baptizasse.

2. Secundo Augustinus lib. 2. contra Petilianum, cap. 15. dicit; sed quod attinet ad sanctitatem baptisimi, adest Deus, qui dat sine peccatorem, siue per Angelum, siue per se ipsum; ergo censet Angelum posse valide baptizare.

3. Respondeo, quod licet Scotus in 4. distinct. 6. docuerit Angelum in corpore assumpto posse esse ministrum baptisimi, nihilominus dicendum cum S. Thoma art. 7. quod solus homines, non autem Angelos de lege ordinaria posse esse ministros baptisimi, & aliorum sacramentorum. Probat. Nam illi solum possunt de lege ordinaria ministrare sacramenta, quibus Christus sacramentorum institutor dedit hanc potestatem; sed Christus potestatem ministrandi sacramenta dedit solis hominibus; ergo &c. Probat. minor. Nam solis hominibus Matthæi 28. dixit, euntes docete omnes gentes, baptizantes eos &c. Lucæ 24. hoc facite in meam commemorationem. Ioan. 20. quorum remisistis peccata, remittuntur eis, Iacobi 5. inducat presbiteros &c.

4. Quæres, utrum omnes homines viatores possint valide sacramentum ministrare.

Respondeo, ac dico primo: infantes, & perpetuo amentes non posse valide ministrare ullum sacramentum, cum non possint habere debitam intentionem. Secundo dico eos, qui non habent characterem ordinis sacerdotalis, non posse valide conficere quicunque sacramenta, confirmationis nimirum, eucharistiæ, poenitentia, extremæ unctionis, & ordinis, quæ sacramenta non possunt valide confici, nisi à sacerdotibus. Tertio dico quod quia fœminæ iure diuino sunt incapaces ordinis, ideo non possunt valide conficere nisi duo sacramenta, baptisimi nimirum, & matrimonij.

5. Debet aduerti, quod in hac quæstione semper locuti sumus de ministerio, quo sacramentum conficitur, non quo sacramentum iam existens purè communicatur, ut cum alicui porrigitur eucharistia. Neque enim est dubium, quod quicumque dat eucharistiam iam consecratam, siue homo, siue Angelus, valide dat.

6. Ad 1. & 2. Angeli aliquando ministrarunt baptismum autoritate extraordinarie accepta à Christo, & S. Augustinus dicit, quod Deus sanctificat baptismum, siue detur ab homine autoritate ordinaria, siue ab Angelo, autoritate extraordinaria.

Quæ-

QVAESTIO LXXVII.

Utrum ad valorem sacramenti requiratur in ministro intentio saltem faciendi, quod facit Ecclesia?

S. Thom. 3. quæst. 64. ar. 8.

Videtur non requiri, ut docuerunt Lutherus, Caluinus, & alij haeretici, qui videri possunt apud Bellarm. lib. 1. de sacram. cap. 37. primo quia Verbum Dei quacumque intentione prolatum sufficit ad excitandam fidem; ergo verbum sacramentale quacumque intentione prolatum sufficit ad valorem, & effectum sacramenti.

2. Secundò baptismus collatus ab Athanasio puero fuit approbatus ut validus ab Alexandro Patriarcha Alexandrino, ut referunt Nicephorus lib. 8. historiar. cap. 44. Sozomenus lib. 2. cap. 6. Rufinus lib. 1. cap. 14. ergo &c.

3. Tertio Augustinus lib. 7. de baptismo cap. 33. non est ausus affirmare, an baptismus per iocum collatus sit validus, sed dicit expectandam esse Dei reuelationem, & tract. 5. in lo. videtur docere baptismum ab ebrio collatum esse validum.

4. Quarto Innocentius IV. in caput si quis puerum, de baptismo, dicit baptismum esse ratum, etiam si minister gerat in mente non facere, quod facit Ecclesia.

5. Quintò si requireretur intentio ministri, nunquam possemus esse certi, utrum simus validè baptizati, & salus hominis penderet ab arbitrio ministri saepè impij, quod est valdè durum.

6. Respondeo, quod ad valorem sacramenti non sufficit, ut fiat actio externa, etiam si ioco, vel derisorie fiat, ut docuerunt Lutherus, & Caluinus, eorumque sectatores; neque sufficit intentio faciendi actum externum, ut docuit Catherinus, opusc. de intentione ministri, sed requiritur intentio faciendi sacramentum, seu faciendi, quod facit Ecclesia, ut docuerunt Scholastici communiter cum Magistro in 4. distinct. 6. & cum S. Thoma 3. p. quæst. 63. art. 8. & ut definitur Concilium Florentinum in instructione Armenorum, & Trident. sess. 7. can. 11. Hæc autem intentio faciendi, quod facit Ecclesia, sufficit, & non requiritur ulterior intentio explicitæ conferendi effectum sacramenti, puta gratiam, aut characterem. Similiter hæc intentio sufficit, etiam si sit peccaminosa, & propter finem prauum: ex. gr. sacerdos proferens verba consecrationis ex intentione consecrandi, ut Eucharistia deinde abutatur ad veneficia, validdè consecrat, ut docet S. Thomas art. 10. huius quæst. 64.

7. Probatum conclusio. Nam cum Princeps constituit aliquem procuratorem, & mi-

nistrum suum in ordine ad dispensanda sua bona, donando, vendendo &c. ut ille donet, vendat &c. non sufficit, ut faciat tales actiones externas per iocum, & derisorie, vel ferio, sed sine intentione, sed requiritur, ut faciat ex intentione donandi, vendendi &c. sed Christus iuxta illud Apostoli 1. ad Corinth. 4. Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei, constituit homines suos ministros, & procuratores ad efficienda sacramenta nomine Christi, dicens lo. 20. quorum remisistis peccata, remittuntur eis &c. ergo ut homines efficiant sacramenta, debent habere intentionem illa efficiendi, quæ intentio includitur in intentione faciendi quod facit Ecclesia; siquidem Ecclesia vult facere sacramenta.

8. Probatum secundo. Nam nisi requiretur talis intentio, sequerentur tria absurda, quæ infert Hugo de Sancto Victore lib. 2. de sacram. p. 2. cap. 13. Primo cum mater lauat infantem ex intentione lauandi, ac dicit ego te lauo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, baptizaret illum. Secundo cum sacerdos legens Euangelium in mensa sui Prelati pronunciat illa verba hoc est corpus meum, hic est sanguis meus consecraret totum panem, & vinum mensæ. Tertio cum quis ancillam conducens dicit. Ego te accipio in meam intelligens ancillam, & ancilla respondet, ego te accipio in meum intelligens Dominum faceret matrimonium cum ancilla. Huc reuocari potest ratio S. Thomæ hoc art. 8. quod cum verba, & actiones sacramentales possint habere plures sensus, & significationes, ab intentione debent contrahi ad sensum, & significationem sacramentalem.

9. Quæres, quodnam sit obiectum intentionis requisitæ in ministro?

Respondeo, quod minister debet implicite habere intentionem faciendi sacramentum; sed facere sacramentum est facere externas actiones sacramentales, quæ ex diuina institutione, & promissione habeant virtutem sanctificandi; ergo minister debet saltem implicite habere intentionem faciendi illas actiones externas sacramentales, quæ ex diuina institutione, & promissione habeant virtutem sanctificandi. Ecclesia hoc vult explicite, ideoque qui habet intentionem faciendi quod facit Ecclesia, hoc idem vult implicite, & sic habet intentionem sufficientem.

10. Ad 1. concedo antecedens, & nego consequentiam. Disparitas est, quia minister facit sacramentum, ut procurator Dei, procurator autem, ut faciat actum validum, debet habere intentionem faciendi talem actum: puta ut vendat, vel emat, debet habere intentionem vendendi, vel emendi.

11. Ad 2. Baptismus collatus ab Athanasio puero, ideo fuit approbatus ab Alexandro, quia compertum est Athanasium, licet illam actionem fecerit ad iocum, & derisionem, tamen fecisse cum intentione